

Bűnbánati istentisztelet – 2021.október 26.

Köszöntés: A mi bűnbánati istentiszteletünk megáldása és megszentelése jöjjön a mi Urunktól Istenünktől, Aki a szívek és a vesék vizsgálója, a mi Urunk Jézus Krisztustól, Aki megváltja életünket a sírtól, és a Szentlélek Úr Istentől, Aki lelkünk Megszentelője. Ámen.

Fennálló ének: 179. dicséret: „A bűnből hozzád sietek...”

Fő ének: 256. dicséret: „Irgalmazz Úr Isten...”

Előfohász: Mert én veled vagyok, megőrizlek téged, akárhova mégy, és visszahozlak erre a földre. Bizony, nem hagylak el, amíg nem teljesítem, amit megígértem neked. (IMóz 28,15) Ámen.

Előíma

Úristen! Örökkévaló és Mindenható Atyám! Megvallom, és elismerem szent színed előtt, hogy én nyomorult bűnös vagyok, vétekben születtem, rosszra hajlom, képtelen vagyok a magam erejéből a jóra, szent törvényed nap-nap után sokféleképpen áthágtam; és mindezzel a Te igazságos ítéleted szerint kárhozatot és halált vontam fejemre. De Uram, íme, szánom és bánom, hogy megsértettelek Téged. Égő töredelemmel kárhoztatom vétkeimet és alázatosan menekülök a Te irgalmasságodhoz, könyörögve Hozzád, légy segítségemre az én nyomorúságomban! Szánj meg engem, jóságos Isten, irgalomnak Atyja, és bocsásd meg az én vétkeimet a Te Szent Fiad, s az én Megváltom, az Úr Jézus Krisztus szerelméért! Áraszd ki rám és növeld rajtam Szent Lelked ajándékait, hogy annak ereje által mind jobban megismerjem bűneimet és ellene mondva a világ csábításának, tagadjam meg az én ó-emberem. Segíts Szentlelkeddel, hogy szenvedélyesen igyekezzem a jóra, s teremjem szentségednek és igazságnak gyümölcseit, amiket fogadj el tőlem hálaáldozatom alázatos zsengejeként. Az Úr Jézus Krisztus nevében kérlek, hallgass meg engem! Ámen.

Textus: Ezékiel próféta könyve 47, 13-23

„Így szól az én Uram, az Úr: Ez lesz a határ, ezen belül osszátok fel az országot Izráel tizenkét törzse között; de Józsefnek két rész jusson! Ugyanakkora örökséget osszátok az egyiknek, mint a másiknak! Fölemelt kézzel tettem esküt, hogy őseiteknek adom, most pedig rátok száll ez az ország örökségül. Ez lesz az ország határa: az északi határ vonal a Nagy-tengertől Hetlónon át a Cedádba vezető útig, Hamát, Bérótá és Szibrajim, amely a Damaszkusz és Hamát közti határon van, Hácér-Hattíkon, amely Haurán határán van. Ez lesz tehát a határ a tengertől Hacar-Énánig; Damaszkusz és Hamát területe ettől

északra esik. Ez az északi oldal. A keleti oldal Haurán és Damaszkusz közé esik. Azután a Jordán a határ Gileád és Izráel földje között, egészen a keleti tenger mellett levő Támárig. Ez a keleti oldal. A dél felé eső oldal Támártól a Kádés melletti Meribá vizéig húzódik, azután a Nagy-tenger patakja mellett. Ez a dél felé eső oldal. A nyugati oldal a Nagy-tenger a déli határtól a Hamátba vezető útig. Ez a nyugati oldal. Ezt a földet fogjátok felosztani Izráel törzsei között. És amikor elosztjátok magatok között az örökséget, a köztetek élő jövevényeknek is adjatok, akiknek fiai már nálatok születtek. Olyanoknak tekintsetek őket, mint Izráel fiait, veletek együtt ők is osztozzanak Izráel törzseinek örökségében! Abban a törzsben adjatok nekik örökséget, amelyben jövevényként élnek! – így szól az én Uram, az Úr.”

Bűnbánatot tartó Keresztyén Gyülekezet,

Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Egy idősebb házaspár nagyobb lakásba költözött azzal az elhatározással, hogy a délutáni napszakban fogadják az unokákat és a munkából hulla fáradtan érkező gyermekeiket. Emellett új kapcsolatokat szőnek a szomszédokkal és elmondásuk alapján minden változás építő és erősítő. Azonban csalódnuk kellett. Az unokák ugyan megérkeztek percre pontosan, de csak a mobiltelefonjaikkal törődtek és a lakásban számítógépet kerestek. Gyermekeik nagyon gyorsan megvacsoráztak és hazamentek. A szomszédok pedig sokkal zárkózottabbak voltak, mint az előző tömbházban. Határok, mezsgyék, amelyek bennünket mételyeznek. A felolvasott ígérésben is határokról olvasunk. Az új ország határa áll előttünk, ahogyan Ezékiel látja látomásában. Ez az ideális határ, és mindenképp áldásként áll Isten népe előtt.

Először is a dávidi birodalom legészakabb pontját jelzi. Hamátba vezető utat. Hamátba menet. Ez volt az igazi határ. Damaszkusztól 2000 kilométerre, északra fekvő város. Eddig a területig terjedt az ígélet földjének északi határa. Hamát városában építette fel Salamon az ő raktárait. Itt rakták le az idegen országból érkező árucikkeket. Izráel igazi országhatára volt, de a valóságban ritkán érte el egészen idáig. Határ, amely jelzi a valóság és az illúzió közötti ellentétet. Határ, amely a szívbe van vésve nem pedig a papírra. Határ, melynek

nincs köze emberhez, de Istenhez nagyon is. A valóság és az illúzió határa. Amit szeretnénk, és ami nem a miénk, de mégis mindaddig elmenni, az lenne a mi vágyunk. Az a határ, amit mi építünk, és amiért nem mi küzdünk, sokszor nem azonos azzal, amit Isten megad nekünk. A tiéd lesz, neked adom, neked ajándékozom – szól a prófécia. Illúzió vagy valóság? Illúzió vagy igazi áldás? Mire vágysz testvérem? Mit óhajtasz? Tárd ki szíved Isten előtt és mond el, hogy meddig érjenek a te családot, a te otthonod, a te békességed, a te szereteted határai? Meddig érjen mindaz, amit ígéret földjének neveznek a te életedben? Meddig érjen mindaz, ami számodra fontos és értékes? Isten a teljes és valódi határokat kínálja. Azt a határt, amit nem kell feszegetni, amit nem kell toldozni-foltozni, hanem aminek szerves része mindenki, aki jelen van, belül van a te életedben. Azt a határt, ahol működik a megbocsátás előzékenysége és elfogadása, a szeretet gyakorlása, a hit ébresztése és az Úr üzenetének továbbadása. Azt a határt, ahol jelen vannak szeretteid és ellenségeid egyaránt.

A többi határ ugyanis folyami határ. A keleti határ Jordán és a Holt-tenger. Víz az Úr. Természetes határok. Vízvásztók. Víz, folyó, amely átszáguld az országon, hol lassan és hol csendesen folydogálva. A déli határ Egyiptom patakja. A nyugati határ a nagy tenger: a Földközi-tenger. Csendes vizek és hömpölygő áramlatok között terül el az ígéret földje. Csendes víz: Holt tenger és Egyiptom patakja. Erőteljes hullámozás pedig a Földközi tengeren tapasztalható. A kettő ötvözete pedig a Jordán: hol hullámozik, és nagy robajjal érkezik, hol pedig lenyugodva békésen osztja meg áldásait az emberekkel, a földdel.

Hullámok vagy csendes vizek áldása? Nagy robaj vagy nyugalom jellemzi a te határaidat? Végtelen békesség tölt el vagy átadod magad a nyugtalanságnak, a hajrának, a lótásnak és futásnak? Hullámozik életed vagy épp lecsendesül? Dacolsz, vagy épp lerakod a fegyvereidet? Nagyokat dolgozol vagy megpihensz? Tervezel, és mindenki idejét betáblázod, mint a cégben vagy hagyod, hogy mindenki maga döntsön afelől, hogy mit szeretne, és hogyan töltse el a

reformáció hónapjának az utolsó napjait. Isten megpihentetni akar. Maga mellett akar tudni. Az ígéret földjén. Csendességet és békességet kínál. Önmagát. Természetes határokat. Határokat, ahol neked kell cselekedned, de nem egyedül, hanem Ővele.

Ugyanis a határok között jövevények élnek. Jövevénynek tekintették azt, aki idegen országban telepedett el. Ábrahám jövevény volt Egyiptomban. Meg is ölhatték volna. Elvehették volna vagyonát és családtagjait is elkülöníthették volna. De Ő Kánaánban is jövevény volt. A jövevénynek nem volt földbirtoka, mint később a lévítáknak sem. A szegények közé tartoztak és a törvény védte őket. Elnyomni és sanyargatni nem volt szabad őket. A jövevények az Úr oltalma alatt álltak. Rájuk is vonatkoztak a törvények és az istentiszteleten is részt vehettek. Isten ezzel kimondja, hogy az új határok között mindenkire szükség van. Jövevények, amelyek úgy látják saját életüket, hogy az Istenben van elrejtve. Ők csatlakoztak Isten népéhez. Ők Isten népének a tagjai. A jövevények országa Isten országa. Mindenkire szükség van. Ezt a célt szolgálja az Úr munkája. Mi is olyan testvérek vagyunk, akik odacsatlakoztunk az ígéret hordozókhöz. Nem idegenség és nem jövevényesség jellemez bennünket, mert Krisztus által a határok, a válaszfalak leomoltak. Az efézusi levél bizonyossága nyomán elmondhatjuk: *„Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek. Mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkő pedig maga Krisztus Jézus, akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban, és akiben ti is együtt épültök Isten hajlékává a Lélek által.* (Ef 2,19-22)

Jézus által otthonosan mozoghatunk az új határokon belül. Idegenek, jövevények vagyunk önmagunk, társunk, gyermekeink, munkahelyünk és környezetünk előtt vagy otthonosság jellemez bennünket. Otthonosság Jézus vére által. Otthonosság ott legbelül. Otthonosság a szívben. Otthonosság a lélekben. Erre utal Jézus teljes váltságműve. Bűneink bocsánata. Ami Ezékiél próféta

számára és népe számára prófécia, addig számunkra mindez már Jézusban valóság: „Nem vagyunk többé jövevények és zsellérek.” Vétkeink terhe, azok száma, irgalmatlan volta nehezzé és elviselhetetlenné teszi a határokat. A bűnök feszegetik az otthont, és annak határait. Otthon, édes otthon műve, Jézus Krisztus műve, nem a te műved, nem a te hangulatod, nem a te erélyes fellépésed, nem a te szolgálatod. Az ország, annak határa, a benne lévő otthonod megreformálásra szorul. Életed, úrvacsorai közösséged a gyülekezettel és a Megváltóval, szolgálatod Jézus otthonosságától lesz teljes. Ő beköltözött, országot fundált, a mennyek országát itt a földön, szívekben, lelkekben, de vajon oda költözött, ahova kell? Otthonosan érzi magát nálad? Ott legbelül? Ott a legmélyén, ahol te jövevény és zselléreként kezdtél mindent?

A kis óvoda minden reggel két zsebkendőt vitt magával. Az óvónő megkérdezte a gyermektől, hogy miért pazarolja ezt az értékes papírdarabot. A gyermek válasza a következő volt: „Az egyiket azért viszem, mert abba fújom ki az orromat. A másikat pedig azért, hogy felszárítsam vele a síró társaim könnyét. Van nálad, két zsebkendő, kedves testvérem, mert akkor nem illúzió, hanem valóság számodra Isten országa, sőt nemcsak közöttünk, hanem bennünk van. Ámen.

Utóima

Mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztusban! Olyan nagy dolog látni, hogy annyi határt húzunk magunk köré, pedig Te világosan közre adod a természetes határokat ország építésénél. Városok és folyók mételyezik életünket. „Mi lenne, ha...” helyzetek és a valóság között toporog a lelkünk. Bocsásd meg Urunk, szerető mennyei Atyánk, hogy olyan bizalmatlanok vagyunk Veled és egymással. Nincs nyugalom és nincs béke bennünk, pedig az Úr angyala ezt ígéri a pásztoroknak a betlehemi mezőkön. Bocsásd meg nekünk az emberi válaszfalakat, és tedd előttünk nyilvánvalóvá, hogy minden út, minden ösvény Tőled függ. Tüntesd el életünkből a rózsaszín illúziókat, söpörd ki elménkből azokat a pontokat, amelyek megálljt parancsolnak a bensőnek, hogy szeressen, öleljen és éljen Teáltalad és Teveled. Taníts a testvéri vendégszeretet áldáshordozó szolgálatára, az életadó formára, amivel Te ajándékoztál meg igazán drága Úr Jézus Krisztus. Vendégszereteted áldást jelent minden érintett

számára: annak aki kapja, és annak is aki elfogadja, és még a hozzám hasonló jövevénynek is mekkora megtiszteltetés. Urunk, taníts bölcsességben, bátorságban, szeretetben járnunk és gyakorolnunk a befogadást. Add, hogy mi, akik egykor jövevények voltunk, és ma a Tied vagyunk, hadd szolgáljunk otthonos és istenes szeretettel mindenkor és minden helyzetben. Kérünk, add, hogy Általad meglássuk a lényegét: a szeretet, a hűség, a szívesség hiányát. Az Ő nevében kérünk, Aki előbb szeretett minket, hallgasd meg imádságunkat. Ámen.

Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok: Mi Atyánk...

Adakozás: Tanúskodom arról, hogy erejük szerint, sőt erejükön felül is önként adakoztak, és erősen sürgetve kérték tőlünk, hogy a szentek iránti szolgálatban adakozással részt vehessenek. (IIKor 8, 4)

Áldás: Istennek népe! Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged! Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és köszörsüljön rajtad! Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon neked békességet! (4Móz 6,24-26) Ámen.

Záró ének: 503. dicséret: „Már nyugosznak a völgyek...”

HARASZTI SÁNDOR: URAM, CSAK EGY VAGYOK...

Uram, csak egy vagyok a sok között,
Ki bár rongyos ruhába öltözött,
Vendégeid sorába híva lenni,
Királyi nagy menyegződre menni,
Szegényen bár, de úgy szeretne!
Mégis talán, ha meglehetne...

Rongyos ruhámra félve, hogyha még
Tekintni olykor elfelejtenék,
Azért előttem mégis ott lebeg
Aranytermed, s a szívem úgy remeg!
Aranytermed, s az én ruhám, és
Ajkamra félve jön könnyörgés:

Nem az első helyre ülnék, Uram.
A meghívottak mellett boldogan
Húzódnék félre, félre, messzire:
A díszes asztalnak legvégire;
Szívem mélyén azért repesve!
Uram, talán ha meglehetne...

Uram, nem kellenének drága ételek:
Nem tennék úgy én, mint az
emberek,
Akik jólétre jutnak: erre már
Kívánságuk felhőkben egyre jár.
Ily ember morzsát is ehetne!
Uram, talán így meglehetne...

Uram, tudom, sok minden útban áll;
Azért szívem mégis remélve vár...
Kegyelmednek sugára végre tán
Dicsőn csillogva irányulna rám.
Boldoggá engem ez tehetne.
Uram, óh, bárcsak így lehetne...